

Saps, Romy Schneider és morta: t'ho dic a tu, a tu mateix, que ara te tenc a l'altra banda del mirall, tot de l'enrevés, i veig com tanques els ulls buits (però no ho sé, els cecs potser no necessiten cloure els ulls) i tractes de veure els vaixells més alts del matí, allà, lluny de la persiana corcada, com salpen muts en el viatge precipitat cap a l'encalç de l'àguila més poderosa. Sí,estic segur que ja ho saps: Romy Schneider és ja morta; però tu i jo seguim aquí, discutint notícies òbvies (com la del pare que un bon dia decidí violar la filla de setze anys; o la d'aquell jove que al segon intent s'obrí el cap saltant des del pis que fa vint; coses, històries vulgars) i badallant l'avorriment. Espera un moment, m'asseuré a la cadira, estic cansat. Tu també ho hauries de fer: te trob mala cara, mig pàl·lid. Però,¿de què parlàvem ara? Ah, sí, de Romy, que és morta. He vist les fotos que han sortit als diaris amb aquells ulls tan verds i tan oberts, i reia. ¿Com deu tenir els ulls ja, ara? Tal vegada tan enrogits com els teus; t' ha de veure el metge prest: no m'agrada el teu aspecte, així arraulit dins el mirall. Es possible que encara rigui: sí, m'han dit que als morts els roman una enorme rialla atònita. Però mira, vaig a cercar una aspirina i un tassó d'aigua: me tens molt preocupat, tu. Té, pren-te-la amb calma, no corris. Fa poc, saps, quan allò de Romy i dels ulls verds i la rialla, vaig quedar una mica trist,

amb ganes de tornar petit, molt petit,molt petit; potser d'amagar-me rere les fulles o de cercar el retorn al ventre; però vaig decidir que no, que no podia ser, això. ¿Què notes aquesta sentor? Sí: és l'esclat dels tarongers que s'encenen en els jardins i ens arriba com una pluja. Tenc una sensació rara, no et sabria explicar molt bé. Diríem que és el cansament. Serà millor que anem a jeure. Ho necessites més que jo, ara que les barques s'enfronten

als vents espessos dels xiprers i el temps madura entre l'argila. Mira: creix l'herba sota els peus i l'estrangera, aquella alta i rossa (pareix alemanya), va ensopegant carrer avall. Vés a descansar, no m'agrada la convulsió dels teus llavis. Anem, que xiulen trens ocults i les enfiladisses crues s'arrapen als murs més rebels. Saps, Romy Schneider és morta.

Manel-Claudi Santos
(*Arquitectures d'absència*)

